

Moja magdalenica? Kivi!

Aljoša Dobovišek

Moja magdalenica? Kivi! Dolgo sem se ob vsakem srečanju s tem sadežem spomnil, kdaj in kje sem ga spoznal – mogoče celo prvič slišal zanj, vsekakor pa ga videl in okusil: spomladi 1984 v Penu. Drugi spomini so po skoraj štirih desetletjih manj zanesljivi ...

Jos je z Nadjo, Sabino pa Matjažem iz drugega letnika francistike pripravila recital Prévertovih pesmi, bruca so me zvabili zraven, privabili smo še Michela pa Noëla in ta zadnji nas je po recitalu povabil na večerjo (takrat sem bil tudi sploh prvič pri Mikiju). Legenda oziroma pojasnilo, kdo je katera od legend: kaj kmalu legendarna lektorica Joséphine Ferrari nam je kaj kmalu dovolila, da jo kličemo Jos, in po odkritju, da se izgovorjena Žo zapiše s s-jem, smo ji med sabo ljubeče rekli Žosa; Nadja je bila Urbanija, zdaj je Dobnik, Sabina pa Matjaž sta menda še zmeraj Melavc pa Birk – on je bil sicer tudi Wunderkind –, Aljoša sem bil Arko, zdaj sem Dobovišek, Michel je bil lektor Renault, Noël Favrelière pa znameniti direktor Francoskega kulturnega centra. Za Noëla ne vem, a je kaj recitiral ali nam je samo ljubeznivo posodil prostor za nastop in se pridružil gledališki skupini šele v eni od naslednjih »sezona«. Imenu Francoski kulturni center je ravno v tistem času dodal Charlesa Nodiera in namestil ob

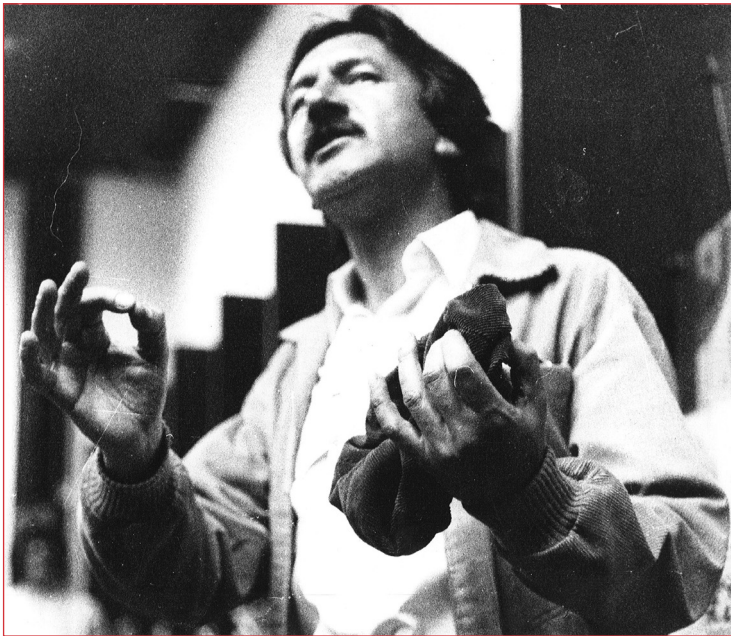
vhod njegovo poprsje, delo Jakova Brdarja, in tudi za skupino si je on pozneje izmislil ime Les Théâtres. Radi smo hodili v knjižnico in čitalnico v stavbi uršulinskega samostana na voglu takratne Titove ceste pa Ulice Josipine Turnograjske – govorili smo, da gremo v Fkca – in z veseljem smo sprejeli predlog, da tam izvedemo recital.

Tega so si zamislili Jos, Nadja, Sabina pa Matjaž (in Michel?) na začetku študijskega leta 1983/84, kolegici pa kolega so nanovačili še mene na predavanjih iz književnosti, ki sta jih skupaj poslušala prva dva letnika, in vsak od nas si je izbral dve ali tri pesmi Jacquesa Préverta. Od svojih se z gotovostjo spomnim *La grasse matinée*, za katero mi je Jos pomagala natrenirati ustrezno (melo) dramatično izvedbo, in spomnim se njene nonšalantne *Il faut passer le temps* – duhovito interpretacijo sem potem enkrat poskusil prodati v neki francoski družini. Za druge pesmi že nisem več prepričan, kdo je povedal katero, niti se ne spomnim vseh naslovov. Je Michel igral na kitaro, vmes ali ob svoji recitaciji? V spominu mi je ostalo samo še, kako je občinstvo v prvih vrstah občudujoče komentiralo moj francoski r, za katerega sem pa pozneje v Franciji zvedel, da ni prav zelo francoski: znanka je pohvalila (!), da se moje »rouliranje« lepo poda ravno k Prévertu ... Hja, sem pač zrasel ob poslušanju Édith Piaf.

Temelji za gledališko skupino na francistiki so bili postavljeni. Jos jo je vodila vse do vrnitve v Francijo, Les Théâtres so rasli in se množili, repertoar je postajal ambicioznejši – že naslednje leto resnično gledališki in potem čedalje zahtevnejši. Nekaj nas je s temi ljubiteljskimi izkušnjami šlo na igralsko akademijo in vem za enega, ki je odlično opravil sprejemni izpit, ampak si očitno samo odrl piko, saj se na veliko žalost komisije potem ni vpisal. Izdam, da se njegova ime pa priimek rimata na »oddan člančič«, in tegale svojega spominskega nostalgичno končam z Nodierom: *Les rêves sont ce qu'il y a de plus doux et peut-être de plus vrai dans la vie.*

*Slika 1: Classe terminale, René de Obaldia. Boštjan Zupančič, Noël Favrelière,
Aljoša Arko (Vir / Source : Boštjan Zupančič)*

Slika 2: Michel Renault (Vir / Source : Les Théâtres)

Slika 3: Joséphine Ferrari et Vladimir Pogačnik. Centre culturel français Charles Nodier, 1989. (Vir / Source : Les Théâtres)